

Tekstdichter George Groot handelt homoseksueel, maar is het niet

‘De identificatie blijft uit’

Na de dood van zijn vrouw ging cabaretier en tekstdichter George Groot enthousiast van start met het praktiseren van zijn homoseksuele gevoelens. Het idee echter dat hij gay zou zijn gaat er bij hem (nog) niet in. In de Bellevue-lunchvoorstelling *Hetty & George* bespreekt hij, schaamteloos, deze en vele andere kwesties met tegenspeelster Adelheid Roosen. Groot: “Een onderzoek, deze productie? Ach welnee. Ik ben gewoon dol op vertellen.”

TEKST RITS DE WIT
FOTO BEN VAN DUIN

“Ik kan me wel herinneren dat ik in mijn puberteit al bepaalde jongens leuk vond”, peinst George Groot (70). “Maar daar heb ik toen nooit iets mee gedaan, die noodzaak voelde ik niet. En toen ontmoette ik Anke. Ik was dol op haar, de seks was lekker, wat wilde ik nog meer? Dit was het recept voor een goed huwelijk.” Meer dan veertig jaar waren ze getrouwd, George en Anke Groot. Met haar – en Jacques Klöters, Fred Florusse en Pieter van Empelen – richtte George in 1967 de cabaretformatie Don Quishocking op. In de jaren zeventig sloten Anke en hij zich samen aan bij de Bhagwan-beweging. “Nog voordat we een jaar getrouwd waren werd ik verliefd. Op een studiegenoot. We hadden ellenlange gesprekken met elkaar en ik was vreselijk met hem bezig. Ik ging volledig in hem op. Maar we hadden geen seks. Ik hoefde eigenlijk geen seks met hem.” Dat zou een zich herhalend patroon worden in het leven van Groot. Om de haverklap zou hij verliefd worden, altijd op iemand van de mannelijke kunne. “Grappig”, zegt George, “ik heb er net een liedje over geschreven: *George is weer eens verliefd*. Als ik op zo’n moment tegen Anke vertelde dat ik een jongen heel leuk vond, want dat was in geen enkel opzicht een geheim, zei ze heel laconiek: ‘O ja, maar je hoort toch bij mij’. Zo reageerde ze altijd, want we voelden dat allebei zo. We hoorden heel erg bij elkaar. Het gebeurde nogal eens dat iemand tegen haar zei, omdat ik natuurlijk toch wel een licht-nicherige man ben: ‘Gut Anke, die George van jou, dat is toch gewoon een nicht?’ Dan zei ze: ‘Nee hoor, hij is van mij’.”

In september 2010 overleed Anke. En sinds die tijd is er iets wezenlijks veranderd in het seksuele leven van George. “Anderhalf jaar geleden kwam ik een jongen tegen. We hadden een innige, tedere

George met Adelheid Roosen

omhelzing en ik dacht: kom George, maak jezelf nou es niks wijs, je wilt gewoon met hem naar bed. En dat was zo. Het kwam er overigens niet van, ik verloor hem weer uit het oog, maar er bleef een soort belofte.” De belofte van seks met een man. “Maar

‘Ik dacht: kom George, maak jezelf nou es niks wijs’

toen ik op een avond voor de zoveelste keer op een telefoontje van een jongen zat te wachten, dacht ik: nou is het klaar. Ik besloot mijn heil te gaan zoeken bij een escortbureau. Dan weet je zeker dat ze ook komen. Maar het was ook wel weer ingewikkeld: heb je net een leuke knul getroffen, is hij het volgende moment weer niet beschikbaar. Vraag ik: ‘Is Bradley er niet?’, krijg ik te horen dat ie weer terug is naar zijn eigen land. Uiteraard hebben ze dan natuurlijk wel weer wat anders in de aanbieding, ook heel leuk. Vijfduizend euro had ik er voor uitgetrokken en die zijn inmiddels op. Er is een paar lieve jongemannen overgebleven die niet echt escort zijn, maar die ik wel elke keer iets geef voor hun bezoek. Tot volle wederzijdse tevredenheid.”

Duidelijk: George is sinds een slordige anderhalf jaar eindelijk volledig uit de kast. “Welnee! Ik ben niet van de mannen, zo voelt het nog steeds helemaal niet, maar ik dóe het met mannen. Je zult het ongetwijfeld merkwaardig vinden, ik gedraag me immers als een homo, ik pleeg exact dezelfde handelingen als een homoseksueel,

terwijl, wonderlijk genoeg, de identificatie volledig uitblijft. Maar die ontbreekt op meerdere vlakken: ik heb me ook nooit man gevoeld. Vrouw ook niet, overigens. Ja, tot mijn zestiende vond ik het leuk zo nu en dan in vrouwenkleden te lopen, maar niet omdat ik me structureel vrouw voelde, nee.”

In de voorstelling *Hetty & George* bevragen George en Adelheid Roosen – met wie hij eerder *Tergend langzaam wakker worden*, *In de schaduw van de zon* en *Zina neemt de wijk maakte* – elkaar over hun respectievelijke thema's; de homoseksuele stappen van George en de demantie van Adelheid's moeder. “Adelheid ziet een duidelijke parallel tussen de verhalen, wat ze vertaalt in ‘op bezoek gaan’ – zij bij haar

moeder, ik bij de jongens. Adelheid vindt het sowieso altijd mateloos fascinerend, nieuwe stappen in mensenlevens.”

Een zoektocht naar helderheid, noemt het persbericht de basis van de voorstelling. “Oja? Nou, een zoektocht, nee,” zegt George, “ik vind het gewoon heerlijk om te vertellen. Ik ben ook eigenlijk helemaal niet zo bezig met hoe dat nou overkomt op het publiek, wat voor hen de betekenis zou kunnen zijn, of wat ik er zelf wijzer van word. Ik vertel gewoon graag. De openheid, het volstrekt ongehinderd spreken over wat je bezighoudt, dat is een geschenk aan de mensen, vind ik.”

Zoals ook aan zijn leerlingen, die hij tekstschrijven doceert aan de Theaterschool in Amsterdam. “Kijk, bij schrijven heb je de vorm, maar dan is er ook nog de inhoud. Hoe kom je aan je onderwerpen, dat is vaak de vraag. Dan vertel ik iets over mezelf. Ik ga er maar gewoon vanuit dat ze er iets aan hebben, ik vraag me niet per se niet af wat ze er van leren, nee.” Maar er moet toch inmiddels een forse generatiekloof prijken tussen George, inmiddels zeventig jaar, en zijn – zeer jeugdige – leerlingen. “Als je mij tien hedendaagse popzangers noemt zal ik er negen

niet kennen, nee. En als ik het over Ramses Shaffy heb, zie ik leerlingen wel eens schichtig om zich heen kijken: wie, wie? Shaffy, kom, wie is dat ook weer? Maar over het algemeen weet ik ze uitstekend te boeien, heb ik de indruk, want mijn verhalen zijn volstrekt universeel; liefde, seks, macht en geld, daar blijft het in het leven toch om draaien. Daar weet ook de jeugd alles van.”

Hetty & George, 23 oktober tot en met 18 november in Theater Bellevue, Leidsekade 90, Amsterdam.
Zie ook www.theaterbellevue.nl

George Groot schreef of schrijft teksten voor onder meer Jenny Arean, Lucretia van der Vloot en Paul de Leeuw en was betrokken bij alle producties van Don Quishocking, waarvan hij medeoprichter was. George schreef één nummer dat in de hitlijsten terecht kwam: *Jij en ik*, nog een keer samen, de begintune van het televisieprogramma *Memories*.